

6.11.2015 **AVENIJA**

Stran/Termin: 26

Naslov: Njen sin stopa po njeni poti

Naklada: 20.500,00

Avtor:

Površina/Trajanje: 2.864,50

Rubrika/Oddaja: /

Žanr: INTERVJU

Gesla: PREŠERNOVO GLEDALIŠČE KRANJ, VESNA JEVNIKAR, PREŠERNOVO

Vesna Jevnikar

NJEN SIN STOPA PO NJENI POTI

26 6. november 2015

BESEDILO: ALENKA SIVKA | FOTO: ŠIMEN ZUPANČIČ

Dekletce iz Sreče na vrvi, Poletja v školjki, Čisto pravega gusarja, Maje in vesoljčka je odraslo. Poznajo jo mladi in stari. Zdaj jo lahko občudujete v vsej njeni zreli lepoti v Eni zlahtni štoriji kot Adelino, ki je staremu Bertu zmešala srce in glavo. V vlogi neizmerno uživa, saj je v njej lahko prava, polnokrvna ženska. Za njo je ogromno odličnih filmskih in tudi nagrajenih vlog v več gledališčih, nazadnje se je vrnila v tisto, kjer je nastopala že kot otrok: v Prešernovo gledališče v Kranju. Njena strast so knjige in potovanja. Njen sin stopa po njeni poti.

Kaj se zgodi igralcu, ko ga povabijo v najbolj gledano slovensko nadaljevanko?

Prvi hip sem bila presenečena in polaskana, da so se spomnili name, ker že nekaj časa nisem snemala. Drugi hip pa sem začutila odgovornost, ker so kolegi snemali že leto dni pred menoj, da so dobro naredili vloge in da se bom morala vključiti v ekipo, ki je utečena, uigrana, da moram razmisliti o svojem liku, kaj in kako. Tretji utrip pa je bil: delo. A ni bilo kaj dosti časa za razmišljanje, povabili so me na začetku poletja in morala sem se kar hitro odločiti.

»Nisem strastna ljubiteljica mode, ne zapravljam pretirano za oblačila, rajši prihranim denar za naša družinska potovanja. Kupimo letalsko vozovnico, vzamemo nahrbtnike in gremo.«

Ste imeli sicer za poletje kakšne druge načrte, ste se morali čemu odreči?

Na srečo ne, v načrtu sem imela lenarjenje, ker sem v Prešernovem gledališču Kranj, v mojem gledališču, imela na začetku te sezone zelo težko vlogo v drami Thomasa Bernharda Pred upokojitvijo in sem se morala pripravljati nanjo. Premiera je zdaj že za menoj, a poleti zaradi te vloge nisem načrtovala nič. Zdaj pripravljamo že naslednjo predstavo Vinka Möderndorferja Mali nočni kvartet. Konec julija smo tako že začeli snemati, kar je bilo super, ker razen snemanja nisem počela nič drugega, zato sem zelo uživala. Ko smo začeli delati predstavo, sem se dogovorila, da nisem snemala, sem pa morala zato nadoknaditi prej in potem. Tako da imam zdaj zelo poln urnik! (smeh)

In kako ste se potem vključili v ekipo?

Moram reči, da sem šla prve dni kar s strahom na snemanje, želela sem, da bi bilo moje delo na isti ravni kot delo kolegov, a moram reči, da je ekipa perfektna, in če ne bi bila takšna, vsega tega dela ne bi zmogli. Dela se resnično trdo, tempo je strahoten, moraš biti pripravljen, vsi so neverjetno dobre volje in prijazni, skrbijo za nas, vsi sektorji, produkcija, prav crkljajo nas. Vsi si že

limo, da bi se nadaljevanka po tej sezoni še nadaljevala. Kolikor imam informacij, je Štorija zelo gledana, pa tudi moj lik so gledalci kar dobro sprejeli.

In kako zmorete vse to – snemanje nadaljevanke, delo v gledališču, pa še doma vas najbrž komaj še poznajo?

Tempo mojega življenja je trenutno res tako hiter, da ko pridem do urice prostega časa, sem kar malo zbegana. Ker imam ves čas občutek, da se mi nekam mudi, da moram nekaj narediti. Znotraj vsega tega je še najtežje ohranjati sebe. Zmanjka mi časa zase. Tisto malo, kar mi ga ostane, poskušam deliti še s kom doma, sebe pa nisem srečala že kakšna dva meseca! (smeh) Tudi moji prijatelji so že

na pol užaljeni, a zaradi utrujenosti sploh nimam želje po druženju. V tisti prosti urici tako naredim samo malo 'couch surfinga'. (smeh) Prednost mojih let je, da je sin že odrasel in da nimam slabe vesti zaradi njega, mož pa mora potrpeti, kaj pa hoče! Moj poklic je pač tak, da ko delaš, delaš, in naši partnerji morajo nekako živeti s tem in to razumeti, drugače ne gre. Tudi kadar imamo intenzivne vaje v gledališču, nas tako rekoč ni doma. Če v odnosu to ni sprejeto, potem se ne da živeti.

Mož se je torej moral navaditi, ker on ni iz gledališkega sveta, vaš sin pa gre menda po vaši poti.

Res je, sin končuje igralsko akademijo, okužila sem ga.

Zakaj gre veliko sinov in hčera igralcev po poti svojih staršev?

Bila sem izjemno presenečena, ko mi je sin povedal, da gre na sprejemne na 'mojo' akademijo. Prej ni kazal prav nobenih teženj, ni bil v nobenem dramskem krožku, ni nikjer igral, nastopal, tako kot sem jaz. Najprej nisem bila ravno navdušena, ker poznam vse slabosti tega poklica, a to je pač našel v sebi. Desa Muck je nekoč rekla, da če gre mesarjev sin v očetov poklic, so vsi navdušeni, ker bo nadaljeval tradicijo, pri igralcih pa iščejo nepotizem. Očitno otroci vidijo doma v poklicu zadovoljne starše, njihov način življenja jim je blizu, pravzaprav pa bi morali vprašati njih. Moj sin kot otrok ni bil prav velikokrat z menoj v gledališču, a zdaj vidim, da je zadovoljen. Nisva se kaj dosti pogovarjala o tem, to mi zadošča. Neke odločitve je pač moral sprejeti sam. Ima vso mojo podporo, držim pesti in upam, da bo uspešen v tem, kar si je izbral.

Vi ste srečni, zadovoljni s svojo izbiro?

Večinoma sem zelo zadovoljna, so pa tudi trenutki, ko tega ne bi počela, in so trenutki, ko sem malo apatična. A če iskreno pogledam v srce: ja, večino časa sem zadovoljna, da počnem to, kar počnem.

Kdaj pa so trenutki, ko imate vsega dovolj?

Niso toliko povezani s tem, kaj takrat delam, ampak bolj s kakšnim obdobjem v življenju, ko so planeti malo 'narobe postavljeni' in nisi najbolj zadovoljen sam s seboj. In takrat bi bil nezadovoljen sam s seboj, tudi če bi počel kar koli drugega. Predvidevam. (smeh)

Moram vam povedati, da se mi igralci včasih prav smilite ob kakšni hudo neposrečeni predstavi.

Res včasih delamo kaj, kar bi mi sami naredili drugače, ampak gledališče je skupinsko delo. Kaj pa prodajalka v trgovini, ki vam mora vsakič z nasmehom ponuditi nekaj, kar ji morda ni všeč? V skupinskem delu ni vedno tako, kot bi želel sam. Včasih si želim, da bi lahko ustvarjala sama, da bi znala pisati, šivati ..., da ne bi bila odvisna od drugih. Sem naredila tudi monodramo, a je tudi to precej težko. Zlasti zato, ker jo moraš sam tudi prodajati.

Ste postali igralka zaradi otroških filmov ali ste igrali že prej?

Sem iz družine, v kateri se nihče ni ukvarjal z umetnostjo. A nekaj v meni me je gnalo v nastope, a še nisem šla na psihoanalizo, zakaj! (smeh) Začela sem v gledališču, z enajstimi leti, takrat še amaterskem kranjskem

gledališču, iskali so punčke za predstavo Hiša Marije Pomočnice in šla sem na avdicijo. Tako da je bila v meni želja po igranju že od mladih nog.

Torej ste začeli v Kranju in zdaj je to spet vaše matično gledališče.

Ja. Potem sem v Kranju igrala še v mladinski skupini, potem pa šla na akademijo, bila nekaj let 'na svobodi', pa v celjskem gledališču, potem pa sem spet pristala v Kranju. (smeh) In imam se zelo lepo, zelo sem zadovoljna, ne bi zamenjala, vsaj trenutno ne. Edina smola je, da smo majhno gledališče, nimamo veliko denarja in si ne moremo privoščiti gostov iz drugih gledališč, gostovanj. Smo majhna ekipa, veliko delamo, veliko smo skupaj. Včasih zato pride do kakšnih trenj, napetosti, ampak na koncu ve-

dno ugotovimo, da se imamo večinoma zelo lepo in da uspešno peljemo gledališče.

Gledališče je zelo intimna stvar in najbrž morate biti zelo povezani, se imeti na neki način radi, da lahko skupaj delate.

Predvsem gre za to, da smo vsi zelo ranljivi. Ko delaš predstavo, odpreš najbolj intimno v sebi, brskaš po svojih čustvih, vsakdo te lahko rani. Ob ljudeh, ki jih poznaš, se počutiš varnega, ker smo že dolgo skupaj, a tako kot doma – če te lahko kdo zelo prizadene, te lahko prizadene tisti, ki te najbolj pozna. Mislim, da smo v našem gledališču kar dobri mojstri v ravnotežju, da kar dobro delujemo skupaj.

Hočete reči, da bi si lahko zadali več ran? Mnogo več. Zelo z lahkoto. (smeh)

»Ob ljudeh, ki jih poznaš, se počutiš varnega, ker smo že dolgo skupaj, a tako kot doma – če te lahko kdo zelo prizadene, te lahko prizadene tisti, ki te najbolj pozna.«

So vaši sodelavci, kolegi tudi vaši zasebni prijatelji?

Za vse lahko rečem, da so prijatelji, a po drugi strani sem postavila kar visoko ograjo med zasebnim življenjem in delom. En del življenja je samo moj in ga skrbno čuvam. Imam svojo družino in nekaj prijateljev, ki so čisto zunaj tega, kar počnem. Toliko časa, kot ga preživim s svojimi gledališkimi kolegi, pravzaprav ne preživim z nikomer drugim v življenju. Imamo se super, ravno smo se vrnili s tridnevnega gostovanja na priznanem festivalu v Solunu. Imeli smo se prekrasno. A da bi še naslednji dan imela enega od njih na kavi – te želje pa nimam. Mogoče se bo slišalo žaljivo, a je res.

»Mrza in snega res ne maram. V hribe me zvleče le prijateljica iz otroških let.«

Kaj pa počnete za dušo, za ravnotežje? Za oddih od gledališča, snemanj, igranja?

Zadnja leta se crkljam tako, da hodim v Piran, kjer imam v najemu garsonjero – in tam hodim ob morju in uživam. Vsakič ko se vzpnem do cerkve svetega Jurija, se mi zdi, da sem zadela na lotu. (*nasmeh*) Morje mi odplakne vse težave, vso zasičenost. Včasih je bila sprostitelj moj vrt, a odkar imam težave s hrbtenico, ki so posledica let in poklica, je to odpadlo. Zdaj imam vrtniček v loncih na terasi. Ostala mi je hoja, ki mi je res v veselje, in branje knjig. V svet knjig se zelo rada potopim, pa še eno strast imam: potovanja.

Se sprehajate tudi doma?

Tudi, imamo zelo iskrivega psa pasme jack russell, ki potrebuje veliko gibanja, in to je tak moj motorček, ki me pri največji lenobi požene iz hiše. Sprehoda ob morju pa imam najrajši pozimi, ker je ob morju topleje kot doma. Mrza in snega res ne maram. V hribe me zvleče le prijateljica iz otroških let.

Kakšne knjige berete?

Zelo različne, odvisno od tega, koliko moram sčistiti glavo. Od najbolj pogrošnih, torej šund literature, ki jo berem z največjim veseljem, grem v knjižnico in nabere dvajset knjig, nekaj me jih prepriča, nekaj ne. Rada imam Murakamija, Kureishija ... kdor me zapelje, me zapelje.

Kaj pa potovanja?

Imam veliko srečo, da kolikor mi ostane denarja, porabim za potovanja. Nisem stra-

stna ljubiteljica mode, ne zapravljam pretirano za oblačila, rajši prihranim denar za naša družinska potovanja. Kupimo letalsko vozovnico, vzamemo nahrbtnike in gremo. Zdaj z možem in prej še s sinom smo prepotovali kar nekaj sveta, Azijo, Afriko, Srednjo Ameriko, kolikor je zmogel naš žep. Absolutno sovražimo agencije, potovanja smo načrtovali in izpeljali kar sami. Če nam je bilo kje všeč, smo pač ostali več dni. Zadnje potovanje je z možem po Indoneziji pa se je že izkazalo za težavno, ker nisva vnaprej rezervirala vlakov in hotelov, tako da se bova morala prilagoditi. Morda bova začela potovati z avtom, da bova spet odvisna samo od naju.

Kako se borite z leti, staranjem? Omenili ste bolečo hrbtenico.

To so stvari, ki se dogajajo. Opazim, da se staram. V šali rada povem, da imam isto stanovanje, kot sem ga imela pred tridesetimi leti, in takrat sem ga pospravila v dveh

urah. Zdaj ga ne pospravim več v tem času. (*smeš*) Z gubami se ne obremenjujem. Vsaj za zdaj ne. Tudi v Štoriji mi je všeč, da igram žensko mojih let, ki je še vedno ženska. Ni mi treba igrati ne mame, ne babice, ne te, te, igram žensko, ki je zaljubljena, in to mi je v veliko veselje. V slovenskem filmu ženska redko dobi takšno vlogo. Da si ženska z vsem spektrom, z vso širino, z vsem doživljanjem. Lepo mi je, da lahko igram polnokrven lik.

Kaj vam pomeni največ v življenju? Ste optimistka?

Večino časa sem optimistka, so tudi črne minute, a večino časa je kozarec na pol poln. Največ v življenju mi pomeni moja družina. Občutek, da so ljudje na tem svetu, ki me imajo radi. Družina in prijatelji. Vedno kadar mi je v življenju hudo, si rečem: 'Poglej, Vesna, vsaj deset ljudi na tem svetu hodi okrog in si o tebi misli, da si fajn. Kaj hočeš še več?' (*smeš*)